

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 152/05
12.04.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragiše Đorđevića, predsednika veća, Slobodana Rašića, Nevenke Važić, dr Gligorija Spasojevića i mr Sretka Jankovića, članova veća, sa savetnikom Natašom Banjac, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu protiv optuženog AA i dr., zbog krivičnog dela teški slučajevi razbojničke krađe i razbojništva iz člana 169. stav 1. u vezi sa članom 168. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije u vezi sa članom 22. Osnovnog krivičnog zakona, odlučujući o žalbama branioca optuženog AA, adv. AB i branioca optuženog BB, adv. AG, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Jagodini K. 118/04 od 19.11.2004.godine, u sednici veća održanoj dana 12.4.2005.godine, doneo je

P R E S U D U

Povodom žalbi branilaca optuženih AA i BB, a po službenoj dužnosti, PREINAČUJE SE presuda Okružnog suda u Jagodini K. 118/04 od 19.11.2004.godine u odnosu na optužene VV i BB, samo u delu odluke o uračunavanju pritvora u izrečene kazne, tako što se ovim optuženim, u izrečene kazne zatvora u trajanju od po 4-četiri godine, ima uračunati vreme provedeno u pritvoru, i to: optuženom VV, od 20.8.2004.godine do 19.11.2004.godine, a optuženom BB, od 20.8.2004.godine, pa nadalje.

Žalbe branilaca optuženih AA i BB, ODBIJAJU SE kao neosnovane i prvostepena presuda u nepreinačenom delu POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Navedenom prvostepenom presudom, optuženi AA, VV i BB, oglašeni su krivim za krivično delo teški slučajevi razbojničke krađe i razbojništva iz člana 169. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije (KZ RS) u vezi krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS u vezi sa članom 22. Osnovnog krivičnog zakona (OKZ) i osuđeni, i to: optuženi AA, na kaznu zatvora u trajanju od 4-četiri godine i 6-šest meseci, a optuženi VV i BB, na kazne zatvora u trajanju od po 4-četiri godine, s tim da je optuženim u izrečene kazne zatvora uračunato vreme provedeno u pritvoru i to: optuženim AA i VV, od 20.8.2004.godine, pa nadalje, a optuženom BB od 20.8.2004.godine do 19.11.2004. godine. Optuženi su obavezani da plate sudu na ime paušala po 5.000,00 dinara svaki i na ime troškova krivičnog postupka, opt. AA 20.600,00 dinara, opt. VV 5.000,00 dinara i opt. BB 5.000,00 dinara, sve u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude. Oštećeni GG upućen je da imovinsko pravni zahtev u celini ostvaruje u parnici.

Protiv te presude blagovremeno su izjavili žalbe:

- branilac opt. AA, adv.AB, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o kazni, sa predlogom da Vrhovni sud pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i odluku i

-branilac opt. BB, adv. AG, zbog odluke o kazni, sa predlogom da Vrhovni sud Srbije pobijanu presudu preinači u

delu odluke o visini izrečene kazne tako što će opt. BB umesto kazne zatvora u trajanju od četiri godine izreći blažu kaznu.

Republički javni tužilac, u podnesku Ktž. broj 277/05 od 14.2.2005.godine predložio je da Vrhovni sud Srbije odbije kao neosnovane žalbe branilaca optuženih AA, VV i BB, a da prvostepenu presudu potvrdi.

Vrhovni sud je u sednici veća ispitao pobijanu presudu razmotrio ostale spise predmeta, pa je nakon ocene žalbenih navoda i predloga, kao i predloga Republičkog javnog tužioca, iz napred navedenog podneska, našao:

Prvostepena presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka na koje drugostepeni sud, u smislu člana 380. stav 1. tačka 1. Zakonika o krivičnom postupku (ZKP) pazi po službenoj dužnosti, prema tome, ni bitne povrede iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP na koje se ukazuje u žalbi branioca opt. AA. Isticanje u ovoj žalbi da u presudi nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, a oni koji su navedeni da su potpuno nejasni i da postoji znatna protivrečnost između onog što se navodi i iskaza datih u toku postupka, pa da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka, neosnovano je, jer pobijana presuda takve nedostatke ne sadrži. Osim toga, ukazujući na navedene nedostatke, branilac opt. AA i ne obrazlaže u čemu se isti određeno sastoje, odnosno u pogledu kojih odlučnih činjenica i kojih iskaza ti nedostaci postoje.

Navodi ove žalbe kojim se osporava činjenično stanje pobijane presude u odnosu na opt. AA i, s tim u vezi, pravna ocena radnji optuženog, svode se na negiranje učešća optuženog u izvršenju dela i isticanje njegovog pasivnog držanja, jer nije vršio nikakav pritisak na oštećenog, ni tražio od njega novac, niti izlazio iz vozila kad su došli do kuće oštećenog. Takođe se u žalbi ukazuje i na druge okolnosti za koje se tvrdi da opovrgavaju zaključak suda o delovanju optuženih kao grupe – slučajan susret i prisustvo predmetnom događaju sve trojice optuženih koji su pošli u kafane radi zabave, nepostojanje prethodnog dogovora i organizovanja optuženih za izvršenje krivičnog dela, okolnost da je samo opt. BB preduzimao radnje izvršenja prema oštećenom i nepostojanje svesti kod optuženih o njihovom zajedničkom delovanju u sastavu grupe, u pravcu izvršenja krivičnog dela razbojništva. S obzirom na navedeno i da oštećenom prilikom izvršenja dela nije naneta teška telesna povreda stav je ove žalbe da se opt. AA eventualno može staviti na teret izvršenje krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS.

Međutim, po oceni Vrhovnog suda, prednji žalbeni navodi nisu osnovani i istim se ne dovodi u sumnju činjenično stanje pobijane presude koje je prvostepeni sud, pravilnom ocenom izvedenih dokaza i odbrana optuženih, u potpunosti i pravilno utvrdio u pogledu svih činjenica i okolnosti koje čine zakonska obeležja krivičnog dela u pitanju, kao ni pravni zaključci koje je sud izveo na osnovu utvrđenog činjeničnog stanja, o čemu je u pobijanoj presudi dao jasne, detaljne i logične razloge koje, kao pravilne, u svemu prihvata i Vrhovni sud.

Naime, učešće opt. AA u izvršenju krivičnog dela u pitanju, a na način i sa ulogom kako je opisano u izreci i isto tako utvrđeno u obrazloženju pobijane presude, potvrdili su svojim iskazima opt. BB i oštećeni GG, pa i sam opt. AA, na glavnom pretresu, priznao je većinu činjenica koje je prvostepeni sud utvrdio. Tako je priznao svoje učešće u primeni sile prema oštećenom radi oduzimanja novca i da je od oštećenog tražio da im preda novac, te i odlazak sa ostalim optuženim do kuće oštećenog gde je od ovog oduzet kasetofon i takođe, i svoje učešće u podeli novca oduzetog od oštećenog.

Kako je priznanjem optuženih i iskazom oštećenog nesumnjivo utvrđeno učešće optuženih VV i BB, u radnjama izvršenja dela (a učešće opt. BB i iskazom svedoka DD), to je na osnovu svih, ovim dokazima utvrđenih okolnosti pod kojim je delo izvršeno, prvostepeni sud pravilno zaključio o postojanju svesti kod svakog od optuženih o njihovom zajedničkom delovanju, u okviru jedinstvenog, zajedničkog umišljaja (namere) da primenom sile i ozbiljne pretnje prema oštećenom od njega oduzmu novac i druge pokretne stvari i prisvajanjem istih pribave protivpravnu imovinsku korist i o delovanju optuženih u grupi, s obzirom na broj izvršilaca (najmanje tri).

Sledstveno rečenom, prvostepeni sud je, kvalifikacijom radnji optuženih po članu 169. stav 1. u vezi sa članom 168. stav 1. KZ RS u vezi sa članom 22. OKZ, pravilno primenio krivični zakon, pa su neosnovani suprotni navodi žalbe branioca opt. AA kojim se presuda pobija zbog povrede krivičnog zakona i s tim u vezi iznosi stav o eventualnom postojanju u radnjama optuženog obeležja krivičnog dela iz člana 168. stav 1. KZ RS.

Pri tom, bez uticaja su na pravilnost iznete pravne ocene dela optuženog, činjenice na kojim se u ovoj žalbi insistira – nepostojanja prethodnog i sasvim određenog dogovora optuženih za izvršenje krivičnog dela i karakter telesnih

povreda oštećenog, a koje činjenice su bile predmet razmatranja i istovetne ocene prvostepenog suda, za koju su u pobijanoj presudi dati odgovarajući i pravilni razlozi na koje se upućuje.

Ispitujući presudu u delu odluke o kaznama, u granicama žalbe branioca opt. BB, a po službenoj dužnosti (član 380. stav 2. ZKP) u odnosu na žalbu branioca opt. AA u kojoj ovaj žalbeni osnov nije obrazložen, Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno utvrdio sve okolnosti koje su, shodno članu 41. OKZ, od značaja pri odmeravanju kazne, kako olakšavajuće tako i otežavajuće, i pri oceni tih okolnosti dao im odgovarajući značaj u pogledu uticaja na visinu kazne. Pri tom, pravilno je prvostepeni sud našao da na strani ovih optuženih postoje osobito olakšavajuće okolnosti koje se tiču mladosti optuženih, priznanja izvršenja dela kojim su u znatnoj meri olakšali utvrđivanje odlučnih činjenica, okolnost da su dela izvršili u stanju smanjene uračunljivosti i njihove nepovoljne materijalne prilike (bez imovine i zaposlenja), pa je primenom člana 42. i 43. OKZ, za krivično delo u pitanju optužene pravilno osudio i to: opt. AA na kaznu zatvora u trajanju od četiri godine i šest meseci a opt. BB na kaznu zatvora u trajanju od četiri godine koje su, ovako odmerene i ublažene, odgovarajuće težini i stepenu društvene opasnosti izvršenog dela i stepenu krivične odgovornosti optuženih i kao takve nužne za ostvarivanje svrhe kažnjavanja (član 33.OKZ) kako u pogledu individualne , tako i u pogledu generalne prevencije.

Sledstveno rečenom, neosnovano se u žalbi branioca opt. BB ističe da je kazna odmerena ovom optuženom previsoka i predlaže izricanje blaže kazne. Iako je tačan navod žalbe da u presudi nije posebno naglašena okolnost da je ovaj optuženi, za razliku od ostalih, već u istrazi u potpunosti priznao izvršenje dela, upravo takvo, potpuno priznanje cenjeno mu je kao osobito olakšavajuća okolnost i uticalo na odmeravanje ublažene kazne, a ne opravdava dalje ublažavanje kazne s obzirom na prisustvo otežavajuće okolnosti na strani ovog optuženog - ranije višestruke osuđivanosti za krivična dela

Prema podacima u spisima , optuženi se nalaze u pritvoru od 20.8.2004.godine, s tim da je nakon donošenja prvostepene presude, posebnim rešenjem, pritvor protiv optuženih AA i BB produžen do pravnosnažnosti presude, odnosno do isteka zakonom propisanih rokova, dok je opt. VV pritvor ukinut. Shodno tome, izrekom pobijane presude pogrešno je optuženim uračunato vreme provedeno u pritvoru, tako da je opt. BB, umesto opt. VV, uračunato vreme od 20.8.2004.godine do 19.11.2004.godine i obrnuto, opt. VV umesto opt. BB, uračunato vreme od 20.8.2004.godine pa nadalje. Zato je Vrhovni sud, povodom žalbi, a po službenoj dužnosti (član 380. stav 1. tačka 2. u vezi sa članom 369. tačka 5. ZKP), pobijanu presudu preinačio u pogledu uračunavanja pritvora u izrečene kazne kao u izreci ove presude.

Iz svih iznetih razloga, a na osnovu člana 388. i člana 391. stav 1. ZKP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar, Predsednik veća

Nataša Banjac, s.r. sudija,

Dragiša Đorđević, s.r.

Za tačnost otpavka

sr